

tovného valorisační doložce, které ostatně podle úmyslu stran vyjádřeného ve smlouvě měla platiti pro případ deruty měny, jež nenastala zák. ze dne 17. února 1934 čís. 25 sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stačí poukaz k odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se vzhledem na vývody dovolacího rekursu dodává, že měnovou doložku nelze považovati za ujednaný způsob výpočtu ceny, o němž mluví § 2 (1) vládního nařízení č. 164/33. Neboť měnovou doložkou se neurčuje způsob výpočtu, nýbrž má za účel, aby se vypočtená již cena hodnotila podle výkyvů měnových. Netřeba se zabývatí otázkou, jaký vliv na platnost valorisační doložky má zákon ze dne 17. února 1934 č. 25 sb. z. a n.

Čís. 14116.

Na základě pravoplatně povolené, vykonané a dosud nezrušené exekuce zabavením movitých věcí lze i po uvalení konkursu na jmění povinného povolití jich uschování.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1935, R I 1656/34.)

P r v ý s o u d zamítl návrh vymáhajícího věřitele na povolení a výkon uschování zabavených věcí. **D ů v o d y:** Usnesením krajského soudu v L. byl na jmění povinného uvalen konkurs. Ačkoliv zástavní právo vymáhajícího věřitele požívá přednostní pořadí a bylo ho nabyto dříve než v posledních šedesáti dnech před prohlášením konkursu, jest spatřovati v uschování zvláštní druh oddělného práva, jehož nemůže býti po prohlášení konkursu podle § 11 konk. řádu nabyto. Mimo to jsou věci, jichž úschova se navrhuje, vzhledem k posudku znalce příslušenstvím továrny a jsou proto podle § 252 ex. ř. z mobilární exekuce vyňaty. **R e k u r s n í s o u d** změnil napadené usnesení a nařídil výkon uschování zabavených věcí, jak bylo navrhováno. **D ů v o d y:** Zástavní právo vymáhající strany požívá přednostního práva a bylo ho nabyto dříve než 60 dnů před uvalením konkursu. Poukaz k § 11 konk. ř. není správný, neboť § 11 konk. ř. vztahuje se jen k založení nového soudcovského práva zástavního neb oddělného. Uvalení konkursu není proto na závadu výkonu povoleného již uschování. Pokud první soud míní, že uschování jest nepřipustné pro vlastnost zabavených svršků jako příslušenství, jest podotknouti, že první soud dosud ještě nerozhodl o této vlastnosti jako příslušenství a že přítomnou exekuci na svršky z toho důvodu nezastavil. Dokud se tak nestalo, nemůže provedení mobilární exekuce a zejména povolené uschování býti odmítnuto.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ježto práva na oddělené uspokojení, jichž nabyli věřitelé na úpadcově jmění dříve než v posledních 60 dnech před prohlášením konkursu,

nezanikají vyhlášením konkursu (§ 13 odstavec (1) první věta úsudkem z opaku), jest bezpodstatnou výtku, že výkon těchto práv uschováním věcí, by ztěžoval konkursní řízení, kdyby šlo o celou řadu takových věcí. Že vyhlášením konkursu nastal klid exekučního řízení, nemá v zákoně opory. O otázku, zda exekuce je nepřipustná podle § 252 ex. ř. proto, že zabavené věci, o jichž úschovu vymáhající věřitelka žádá, jsou prý příslušenstvím nemovitostí, nejde, nýbrž o to, zda na základě pravoplatně povolené, vykonané a dosud nezrušené exekuce zabavením movitých věcí lze povolit i jejich uschování. Exekuce na movité věci se provádí podle § 249 ex. ř. v první řadě zabavením. Zabavení se vykoná podle § 253 odstavec 1 ex. ř. popsáním věcí v zájemném protokole nebo poznámkou podle § 257 ex. ř. Tím nabývá vymáhající věřitel podle § 256 ex. ř. zástavního práva. Zevnějším znakem zástavního práva a tudíž jen jeho důsledkem jest podle § 259 odstavec 1 ex. ř. buď označení zabavených věcí způsobem každému lehce seznatelným anebo na návrh vymáhajícího věřitele uschováním. Předpokladem tohoto zevnějšího znaku a tudíž i uschování jest jen povolení exekuce zabavením a dokud zabavení není zrušeno, není důvodu odepřítí uschování, není-li tu snad jiných překážek. Usnesení z 31. října 1932, povolující exekuci zabavením věcí a dokonce i uschováním, jest dosud v účinnosti a jiné překážky povolení, vlastně již jen výkonu uschování, není.

Čís. 14117.

Na pořad práva jest odkázati jen účastníka vznášejícího odpor, nikoliv účastníka, proti jehož přihlášce se vznáší odpor. Odporovatele (postupníka) nelze odkázati, by svůj nárok uplatňoval žalobou podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1935, R I 1689/34.)

Antonín S. přihlásil k rozvrhu nejvyššího podání pohledávku, již nabyt postupem. Pohledávka byla mu prvním soudem z rozvrhované podstaty přikázána a věřitelé, kteří proti jejímu přikázání vznesli odpor, byli odkázáni na pořad práva. K rekursu vymáhající věřitelky R. K., následující v pořadí Antonína S., změnil rekursní soud usnesení prvního soudu potud, že část pohledávky, přikázané Antonínu S., přikázal stěžovateli na úplné vyrovnání její pohledávky a Antonína S. odkázal s jeho nárokem v této části na pořad práva z těchto důvodů: Tím, že stěžovatelka při jednání o rozvrhu nejvyššího podání vznesla odpor proti pohledávce přihlášené Antonínem S., namítuvši, že k jejímu postupu nedošlo, stal se tvrzený postup sporným. Zda k postupu došlo, nelze řešiti v nesporném řízení, nýbrž bylo pohledávku stěžovatelčinu přikázati před pohledávkou postupníka Antonína S., jež bylo s jeho nárokem odkázati na pořad práva.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze přisvědčiti, že měl býti poukázán na pořad práva A. S., poněvadž jeho nárok je závislý na rozhodnutí sporných okolností. Podle